dr hab. Mariusz Baranowski

Wydział Socjologii
Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

Poznań, 30 września 2026 r.

Recenzja dorobku naukowego dr Joanny Szalachy-Jarmużek sporządzona na potrzeby postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego

1. Podstawa prawna i oświadczenie o braku konfliktu interesów

Niniejszą recenzję sporządzono na podstawie Uchwały Rady Doskonałości Naukowej, Rady Dyscypliny Nauki Socjologiczne Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu z dnia 22 maja 2026 r. w sprawie wyznaczenia recenzentów w postępowaniu habilitacyjnym dr Joanny Szalachy-Jarmużek, wszczętym w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki socjologiczne.

Podstawę prawną oceny wyznacza art. 219 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2024 r. poz. 1571). Zgodnie z przywołanym przepisem stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która:

1) posiada stopień doktora;

2) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej:

a) 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a, lub

b) 1 cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b, lub

c) 1 zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne;

3) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Jednocześnie oświadczam, że nie zachodzi żaden konflikt interesów uniemożliwiający rzetelną, obiektywną ocenę dorobku Habilitantki. Nie łączyły mnie oraz nie łączą z dr Joanną Szalachą-Jarmużek wspólne publikacje, realizacja wspólnych projektów badawczych, zależności o charakterze podległości służbowej ani bliskie relacje osobiste.

2. Przebieg drogi zawodowej i profil naukowy Habilitantki

Dr Joanna Szalacha-Jarmużek ukończyła studia magisterskie w Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu na dwóch kierunkach: socjologii (w ramach Międzywydziałowych Indywidualnych Studiów Humanistycznych, w roku 2003) oraz stosunków międzynarodowych w 2004. Stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie socjologii uzyskała w 2008 r. na Wydziale Humanistycznym UMK na podstawie dysertacji pt. *Podmiotowe aspekty globalizacji: Poza-państwowi aktorzy i globalna władza strukturalna.*

Ścieżka zawodowa Habilitantki dzieli się na dwie wyraźne fazy instytucjonalne, co dowodzi jej samodzielności i zdolności do budowania pozycji akademickiej w zróżnicowanych środowiskach. W latach 2008-2018 pracowała na stanowisku adiunkta w Wyższej Szkole Bankowej w Toruniu i Bydgoszczy, pełniąc tam funkcję pełnomocnika Rektora ds. badań naukowych i aktywnie angażując się w regionalne inicjatywy badawcze. Od 2018 r. dr Szalacha-Jarmużek jest zatrudniona na stanowisku adiunkta w Instytucie Socjologii UMK w Toruniu, gdzie od 2019 r. pełni funkcję zastępcy dyrektora Instytutu oraz zastępcy przewodniczącego Rady Dyscypliny Nauki Socjologiczne.

Zasadniczy profil naukowy Habilitantki sytuuje się jednoznacznie w subdyscyplinie socjologii ekonomicznej oraz organizacyjnego neoinstytucjonalizmu. Zaś zainteresowania badawcze Kandydatki koncentrują się wokół problematyki zakorzenienia procesów rynkowych w strukturach społecznych, dynamiki wyłaniania się nieformalnych i formalnych instytucji gospodarczych, a w ostatnich latach – społecznych uwarunkowań cyfryzacji gospodarki oraz alternatywnych form koordynacji rynkowej. Jest to profil spójny, zakorzeniony w klasycznej tradycji socjologicznej (m.in. Karl Polanyi, Mark Granovetter, Witold Morawski), a zarazem otwarty na współczesne, dynamiczne zjawiska gospodarcze, jak również obszary uwarunkowane i doniosłe gospodarczo.

3. Ocena głównego osiągnięcia naukowego (art. 219 Ustawy)

Jako główne osiągnięcie naukowe, mające stanowić znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki socjologiczne, dr Joanna Szalacha-Jarmużek przedłożyła jednotematyczną, anglojęzyczną monografię autorską pt. *Social Team Game: Institutionalising New Economic Phenomena,* wydaną w Wydawnictwie Naukowym Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w 2025 r.
Książka została opublikowana w recenzowanym wydawnictwie akademickim znajdującym się w urzędowym wykazie MNiSW, a jej przygotowanie było powiązane z realizacją badań w ramach programu ministerialnego oraz uczelnianego grantu ID-UB (*Emerging Field: Old and New Institutions*).

3.1. Oryginalność problemu badawczego i propozycja teoretyczna (Model STG)

Centralnym zamierzeniem monografii jest próba odpowiedzi na jedno z zasadniczych pytań socjologii gospodarki i teorii organizacji: w jaki sposób rozproszone, zorientowane na partykularne korzyści działania podmiotów rynkowych prowadzą do ukonstytuowania trwałych, społecznie legitymizowanych reguł działania (czyli nowych instytucji), w których partykularne interesy ekonomiczne zostają powiązane z odwołaniem do kategorii dobra wspólnego?
Odpowiedzią Habilitantki na to swoiste wyzwanie jest sformułowanie autorskiego modelu teoretyczno-analitycznego nazwanego Społeczną Grą Zespołową (*Social team Game* – STG*).* Konstrukcja ta nie jest prostym narzędziem eklektycznym, lecz przemyślaną próbą syntezy trzech wywodzących się z różnych tradycji podejść teoretycznych. Po pierwsze, modelu Analizy i Rozwoju Instytucjonalnego (*Institutional Analysis and Development,* IAD) Elinor Ostrom, skupiającym uwagę na zarządzaniu dobrami wspólnymi (*common-pool resources*). Po drugie, koncepcji rekursywnej instytucjonalizacji Pameli Tolbert i Stephena Barleya, opartej nota bene na dynamice skryptów społecznych, a łączącej teorię instytucjonalną z teorią strukturacji Anthony'ego Giddensa. I wreszcie, teorii pracy instytucjonalnej (*institutional work*) Thomasa Lawrence'a i Roya Suddaby'ego, która podkreśla rolę świadomych i celowych działań szeroko rozumianych aktorów w kształtowaniu struktur.

Habilitantka słusznie dostrzega ograniczenia dotychczasowo stosowanych ujęć. Klasyczny neoinstytucjonalizm przez długi czas faworyzował stabilność, strukturalne domknięcie i

mechanizmy izomorfizmu kosztem analizy podmiotowej sprawczości (*agency*). Z kolei teorie działań zbiorowych i modele ekonomii instytucjonalnej (w tym IAD Ostrom) – choć znakomicie radzą sobie z analizą zarządzania wspólnymi zasobami na poziomie lokalnym – z trudem dają się aplikować do makrospołecznych, dynamicznych procesów transformacji rynkowej, w których brak jest z góry określonej puli dóbr materialnych, a kluczową rolę odgrywają narracje, kapitał symboliczny i tożsamości.

Autorski model STG ujmuje instytucjonalizację jako proces procesualny i rekursywny, rozpisany na pięć powiązanych etapów. Pierwszy etap to sytuacja warunkująca działanie, w której aktorzy dysponując zróżnicowanymi „zasobami" i zajmując określone pozycje w polu, podlegają oddziaływaniu dominujących makronarracji (takich jak modernizacja, cyfryzacja czy bezpieczeństwo). Drugi etap to działanie, w którym przedsiębiorcy instytucjonalni (*institutional entrepreneuers*) podejmują pracę intencjonalną nad tworzeniem lub przekształcaniem reguł. W następnym, tj. trzecim etapie, określonym jako kreowanie społecznego skryptu, chodzi o ugruntowanie modeli mentalnych i behawioralnych w szerszych sieciach relacji rynkowych. Etap czwarty to powstanie nowej instytucji, swoista stabilizacja skryptu i pojawienie się sformalizowanych oraz zinternalizowanych sankcji i norm. Ostatni faza to wpływ na pole instytucjonalne, specyficzne sprzężenie zwrotne, w którym ukształtowana instytucja staje się nową ramą ograniczającą i ukierunkowującą strategie graczy w kolejnych cyklach.
Zaproponowany przez Habilitantkę model, choć bardzo przewidywalny, wnosi pewną (według mojej oceny – nie aż tak oryginalną) wartość do socjologii ekonomicznej. Ten model ma pokazać, że gospodarka nie funkcjonuje ani jako suma atomistycznych kalkulacji zysków i strat, ani jako mechaniczna „żelazna klatka" struktur, lecz jako pole gry, w której rywalizacja rynkowa może współwystępować z wytwarzaniem orientacji na dobro wspólne. Jest to niezbyt oryginalna wartość modelu, gdyż są to podstawowe założenia socjologii ekonomicznej (oraz wybranych ekonomii heterodoksyjnych).

3.2. Weryfikacja empiryczna: dwa studia przypadku

Próba weryfikacji empirycznej modelu STG została oparta na strategii zbiorowego studium przypadku (w ujęciu Roberta Stake'a) przy zastosowaniu *mixed methods*. Wybór dwóch zjawisk, tj. obrotu bezgotówkowego oraz patriotyzmu ekonomicznego, okazał się według dr

Szalachy-Jarmużek zabiegiem trafnym i poznawczo płodnym. Autorka zestawiła ze sobą dwa procesy o różnym stopniu dojrzałości instytucjonalnej. Przypadek bezgotówkowości ma reprezentować pole dojrzałe, wysoce ustrukturyzowane, w którym nowa instytucja osiągnęła status oczywistości. Zaś patriotyzm ekonomiczny ma reprezentować pole wyłaniające się, o chwiejnej jeszcze strukturze normatywnej, w którym mamy do czynienia z instytucjonalizacją częściową, a momentami nawet z dynamiką niespełnienia (którą można analizować w kategoriach socjologii porażki).

Empiryczne studium bezgotówkowości, opisane w rozdziale 3 monografii, oparte jest na materiale badawczym, na który składa się: (i) jakościowe badanie terenowe (aż 74 IDIs z właścicielami małych i średnich przedsiębiorstw z 16 województw, zrealizowane w latach 2018-2019, wzbogacone o obserwację etnograficzną przestrzeni handlowo-usługowej); (ii) badanie jakościowe w postaci 14 IDIs, zrealizowane czasie pandemii COVID-19 w czerwcu 2020 r.; (iii) ogólnopolskie badanie ilościowe CATI, przeprowadzone także w pandemii, w lipcu i sierpniu 2020 r.; (iv) analiza danych zastanych, wykorzystująca m.in. dane z Narodowego Banku Polskiego oraz raportów branżowych.
Szczególnie ciekawa socjologicznie jest przeprowadzona przez Habilitantkę dekonstrukcja mechanizmów wymuszonego izomorfizmu instytucjonalnego w sektorze MŚP. Dr Szalacha-Jarmużek dowodzi, że adaptacja płatności bezgotówkowych przez drobny biznes nie była prostą funkcją kalkulacji ekonomicznej (dla wielu drobnych przedsiębiorców terminal oznaczał realny koszt prowizji i zaburzenie płynności), ale efektem potrójnej presji: asymetrii kapitałowej ze strony banków i państwa, zmiany skryptów behawioralnych konsumentów oraz uwikłania w specyficzne normy lokalne. Na uznanie zasługuje precyzyjna identyfikacja norm (responsywność, intymność relacji, specyficznie rozumiana prywatność blokująca wiedzę o konkurencji) oraz wartości (nowoczesność, bezpieczeństwo, efektywność), a także analiza roli pandemii jako istnego *game changera,* który przekształcił narrację sanitarną w potężną sankcję normatywną legitymizującą eliminację gotówki.

Natomiast studium patriotyzmu ekonomicznego opisane w rozdziale 4, choć oparte na odmiennym doborze technik (analiza treści 7 kampanii społecznych NGO, materiałów marketingowych 10 wielkich sieci handlowych, serwisów rządowych, blogów konsumenckich oraz wywiady z liderami inicjatyw takich jak Fundacja Teraz Polska czy aplikacja POLA Klub Jagielloński), to przynosi równie frapujące konkluzje. Habilitantka rekonstruuje rolę

organizacji pozarządowych jako publicznych przedsiębiorców instytucjonalnych (*public entrepreneurs*), którzy wykonali olbrzymią pracę nad zmianą asocjacji normatywnych (połączenie „polskości" z „wysoką jakością" i „nowoczesnością"). Jednocześnie gruntownie obnaża słabość tego pola: brak twardych sankcji strukturalnych, instrumentalizację haseł patriotycznych przez międzynarodowe korporacje handlowe oraz rozmycie kryteriów „rodzimości" kapitału, co prowadzi do zjawiska niepełnej instytucjonalizacji.

3.3. Uwagi dyskusyjne i polemiczne

Obok niewątpliwych zalet ocenianej monografii chciałbym także sformułować kilka uwag o charakterze dyskusyjnym i polemicznym, które stanowią punkt wyjścia do dalszej eksploracji propozycji Habilitantki.

Zacznę od granic metafory „gry zespołowej" (*team game*). Autorka zastrzega wprawdzie (s. 102 monografii), że pojęcie zespołu w jej autorskim modelu STG nie oznacza ścisłej koordynacji na wzór drużyny sportowej, lecz rozproszone, luźno powiązane działania zmierzające do utrwalenia wspólnego skryptu. Można jednak zadać pytanie, czy rozciągnięcie pojęcia „zespołowości" na aktorów o obiektywnie sprzecznych, antagonistycznych interesach (np. globalne organizacje Visa i Mastercard narzucające wysokie opłaty *interchange* versus drobni polscy sklepikarze zmagający się z rentownością ich działalności gospodarczych) nie zaciera granicy między współpracą a hegemonią i strukturalnym przymusem? Czy w przypadku bezgotówkowości nie mamy raczej do czynienia ze zjawiskiem, które w socjologii polityki określa się mianem wymuszonego kompromisu pod dyktando aktorów dominujących bardziej niż z „grą zespołową"? W tym aspekcie pomocne byłoby uwzględnienie koncepcji władzy zdefiniowanej poprzez pojęcie konfliktu, które wprowadził Steven Lukes[1] w klasycznej już książce *Power: A Radical View.* Proponowana przez niego trójwymiarowa teoria władzy pomogłaby zrewidować – a na pewno gruntownie przemyśleć – niedociągnięcia i słabości kluczowej w koncepcji STG metafory gry zespołowej.

Problematyczny jest również status ontologiczny „dobra wspólnego". W modelu STG odwołanie do dobra wspólnego (jako modernizacji kraju, zdrowia publicznego, suwerenności gospodarczej) odgrywa rolę specyficznego „zwornika" mobilizującego kooperację. Warto poddać krytycznej refleksji, na ile owo „dobro wspólne" jest rzeczywiście uwewnętrznionym

[1] Lukes, S. (1974). *Power: A Radical View.* London: Red Globe Press.

motywem działania graczy rynkowych, a na ile jedynie sprawnie wyprodukowaną narracją legitymizującą (w duchu Bergera i Luckmanna oraz Boltanskiego i Thévenota[2]), maskującą brutalną ekspansję rynkową i *rent-seeking* sektora bankowego. Habilitantka dotyka tego problemu przy analizie kampanii korporacyjnych, ale w samym zrębie teoretycznym modelu STG relacja między autentyczną normą dobra wspólnego a jej czysto instrumentalnym użyciem mogłaby zostać jeszcze głębiej sproblematyzowana w duchu socjologicznej krytyki wyidealizowanych podejść.

Kolejny element polemiczny, który chciałbym podjąć, dotyczy asymetrii bazy empirycznej między studiami przypadku. Podczas gdy rozdział poświęcony bezgotówkowości opiera się na imponującym korpusie – w sumie – 88 wywiadów pogłębionych z przedsiębiorcami i ogólnopolskim sondażu reprezentatywnym (CATI N = 1000), to rozdział o patriotyzmie ekonomicznym bazuje głównie na analizie zastanej treści przekazów medialnych i zaledwie dwóch wywiadach eksperckich z przedstawicielami NGO. Choć Autorka „pomysłowo" uzasadnia ten zabieg specyfiką badanego pola (analiza dyskursu i kampanii), w warstwie socjologicznej odczuwa się pewien niedosyt empiryczny, który uwypukla nienaturalny i wymuszony charakter tego badania. Pogłębione wywiady z samymi konsumentami lub przedsiębiorcami wdrażającymi znaki patriotyczne w swoich strategiach rynkowych pozwoliłyby na pełniejsze zrównoważenie obu analiz.

Podsumowując tę część recenzji, stwierdzam, że monografia *Social Team Game: Institutionalising New Economic Phenomena*, choć zawiera pewne niedociągnięcia, jest dojrzałym osiągnięciem naukowym. W mojej ocenie stanowi ona na pewno wnikliwy, a także oryginalny i – do pewnego stopnia – nowatorski wkład w rozwój socjologii, w szczególności socjologii ekonomicznej i teorii instytucjonalnej.

4. Ocena pozostałego dorobku naukowo-badawczego

Na dorobek naukowy dr Joanny Szalachy-Jarmużek, poza wskazanym głównym osiągnięciem, składa się tematycznie spójny zespół publikacji, projektów badawczych oraz aktywności naukowych po uzyskaniu stopnia doktora w 2008 r.

[2] Boltanski, L. & Thévenot, L. (2006). *On Justification: Economies of Worth*. Princeton and Oxford: Princeton University Press.

4.1. Działalność publikacyjna

Jeśli chodzi o ilościowy wymiar dorobku publikacyjnego po doktoracie, to obejmuje on dwie autorskie monografie naukowe (*Instrumentarium globalnego panowania. Poza-państwowi aktorzy i globalna władza strukturalna* [Wydawnictwo Zysk i S-ka, Poznań 2013] oraz *Między zaufaniem a elitarnością. Krzyżujące się zarządy i rady nadzorcze w Polsce – socjologiczna analiza zjawiska* [Wydawnictwo WSB, Toruń 2014]), jedną współredagowaną monografię zbiorową (*Conflict of Interest in Central and Eastern Europe,* Wydawnictwo Zysk i S-ka, Poznań 2011), jak również 16 artykułów w czasopismach naukowych (prawie wyłącznie polskich, z wyjątkiem jednego artykułu w czasopiśmie z wydawnictwa MDPI) i 4 rozdziały w opracowaniach zbiorowych.

Jest to dorobek, po pierwsze, bardzo lokalny (dominują polskie czasopisma i wydawnictwa) oraz, po drugie, biorąc pod uwagę czas od obrony doktoratu w 2008 r., niezbyt bogaty.
W tym dorobku wyraźnie zarysowują się cztery komplementarne obszary badawcze. Jest to socjologia elit gospodarczych i sieci korporacyjnych, wykorzystująca koncept *interlocking directorates* (artykuły z *Polish Sociological Review* [2011] i *Prakseologii* [2012, 2015]). Drugi obszar to socjologia gospodarki cyfrowej i pieniądza (artykuły z *Energies* [2021], *Ekonomiście* [2024] oraz *Studiach Socjologicznych* [2024]). Kolejny dotyczy badania nad technologiami cyfrowymi i problematyką cyfrowej pułapki społecznej (*Studia Socjologiczne* [2026]). Ostatni zaś poświęcony jest interdyscyplinarnemu dialogowi socjologii z logika formalną (artykuły z *Logic and Logical Philosophy* [2020], *Bulletin of the Section of Logic* [2021] oraz ze *Studiów z Historii Filozofii* [2020]).

4.2. Projekty badawcze i mobilność akademicka

Jeśli chodzi o aktywność grantowa dr Joanny Szalachy-Jarmużek, to kierowała ona jednym grantem MNiSW w latach 2010-2014 (brak informacji o wysokości finansowania) i była zaangażowana w kilka mniejszych projektów badawczych. M.in. w (i) realizację grantu wewnętrznego finansowanego przez WSB w Toruniu pt. *Patriotyzm konsumencki w oczach konsumentów i producentów* (2010-2011), jak również (ii) wewnętrznego grantu w ramach inicjatywy ID-UB UMK pt. *Old and New Institutions* (2020-2024). Habilitantka wskazała także uczestnictwo w projekcie *Zmiany cywilizacyjne a młode pokolenie – diagnoza, rekomendacje i rozwiązania instytucjonalne,* finansowanym przez MEiN (2023-2026) oraz *Model powszechnej*

służby publicznej dla Polski, także finansowanym przez MEiN. Jest też obecna w dwóch innych zespołach badawczych UMK.

Kandydatka spełnia ustawowy wymóg istotnej aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej instytucji naukowej, w tym zagranicznej. Pracowała w Wyższej Szkole Bankowej, a następnie przeniosła się na UMK w Toruniu. Odbyła także krótkoterminowe pobyty w zagranicznych ośrodkach naukowych. W 2010 było to sześciotygodniowe stypendium na University of Aberdeen w ramach Bednarowski Trust Fellowship, a w 2025 dwutygodniowy pobyt badawczy w WU Vienna University of Economics.

Bardzo wysoko należy ocenić międzynarodową aktywność konferencyjną Habilitantki. Od 2018 r. jest ona stałą uczestniczką europejskiego networku *New Institutionalism Workshop* (wystąpienia w Mediolanie, Uppsali, Odense, Jenie, Salzburgu i Liverpoolu). Co równie ważne, w 2023 r. dr Szalacha-Jarmużek pełniła funkcję przewodniczącej komitetu organizacyjnego i naukowego 18th New Institutionalism Workshop w Toruniu. Habilitantka uczestniczy w konferencjach European Sociological Association (Research Network 09 Economic Sociology) oraz Zjazdach Polskiego Towarzystwa Socjologicznego.

5. Ocena działalności dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzatorskiej

Działalność dr Joanny Szalachy-Jarmużek na niwie uniwersyteckiej i społecznej oceniam bardzo wysoko. W kontekście działalności organizacyjnej na szczególną uwagę zasługuje zaangażowanie Kandydatki w strukturach Polskiego Towarzystwa Socjologicznego. Od XVIII Zjazdu PTS Habilitantka pełni funkcję przewodniczącej zarządu Sekcji Socjologii Ekonomicznej, przyczyniając się do integracji środowiska badaczy gospodarki w Polsce (organizacja sympozjów zjazdowych, grup tematycznych, warsztatów naukowych). Natomiast w macierzystej uczelni sprawuje funkcje zarządcze – od 2019 r. jest zastępcą dyrektora Instytutu Socjologii UMK oraz zastępcą przewodniczącego Rady Dyscypliny Nauki Socjologiczne na Wydziale Filozofii i Nauk Społecznych, zasiada od 2025 r. w uczelnianej Komisji Antymobbingowej, a także uczestniczyła w przygotowaniu strategicznego raportu i projektu FERS dotyczącego zjawiska *drop-out* na UMK.

Jeśli chodzi o kształcenie kadr naukowych i dydaktykę, to dr Szalacha-Jarmużek pełniła funkcję promotora pomocniczego w dwóch przewodach doktorskich w Szkole Doktorskiej Nauk Społecznych UMK (jeden doktorat zakończony, drugi wciąż trwa). Habilitantka była

promotorką kilkunastu prac licencjackich i pełniła rolę recenzentki w 10 przewodach. Dodatkowo, jest opiekunem studenckiego koła naukowego oraz inicjatorką czasopisma studenckiego online *#Risercz Przegląd prac studenckich Instytutu Socjologii UMK.* W 2026 r. została uhonorowana wyróżnieniem Rektora UMK za nowatorskie osiągnięcia dydaktyczne. Była także inicjatorką międzynarodowych modułów kształcenia w ramach programów Blended Intensive Programme (BIP Erasmus+) we współpracy z uniwersytetami z Bolonii, Salzburga, Madrytu i Aten.

Dużą aktywność można zauważyć w ramach działalności popularyzatorskiej i socjologii publicznej, gdyż Habilitantka od kilkunastu lat popularyzuje wiedzę na temat mechanizmów rynkowych, patriotyzmu konsumenckiego oraz cyfryzacji. Występowała jako ekspertka w Sejmie RP, podczas Forum Gospodarczego Welconomy w Toruniu, na forach European Council for Foreign Relations oraz w licznych mediach ogólnopolskich i regionalnych. Współpracowała z pismem *Nowy Obywatel* (wcześniej *Obywatel*), publikując teksty poświęcone suwerenności konsumenckiej, zaufaniu w biznesie i wyzwaniom globalizacji.

6. Konkluzja końcowa

Podsumowując całokształt przedstawionego do oceny dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego dr Joanny Szalachy-Jarmużek, stwierdzam, że:

1. Przedłożone jako główne osiągnięcie dzieło naukowe, tj. autorska monografia *Social Team Game: Institutionalising New Economic Phenomena,* stanowi nowatorski i dobrze udokumentowany empirycznie wkład w rozwój nauk społecznych w dyscyplinie nauki socjologiczne (spełnienie wymogu z art. 219 ust. 1 pkt 2 Ustawy);
2. Habilitantka legitymizuje się wartościowym i wielowątkowym dorobkiem publikacyjnym oraz posiada doświadczenie grantowe, wykazując samodzielność badawczą;
3. Kandydatka wykazała się istotną aktywnością naukową realizowana w więcej niż jednej instytucji naukowej, w tym w ośrodkach zagranicznych (spełnienie wymogu z art. 219 ust. 1 pkt. 3 Ustawy);
4. Osiągnięcia organizacyjne, dydaktyczne (w tym w roli promotora pomocniczego w zakończonym przewodzie doktorskim) oraz popularyzatorskie Habilitantki, pozwalają określić ją jako aktywną i zaangażowaną przedstawicielkę polskiej socjologii.

Biorąc pod uwagę powyższe konkluzje, stwierdzam, że **dr Joanna Szalacha-Jarmużek spełnia wszystkie ustawowe wymagania stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego** określone w art. 219 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o Szkolnictwie Wyższym i Nauce.

W związku z tym **wnoszę do rady Dyscypliny Nauki Socjologiczne Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu o dopuszczenie dr Joanny Szalachy-Jarmużek do kolejnych etapów postępowania oraz o nadanie Jej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki socjologiczne.**

